

Rozważania: 1 niedziela Adwentu (rok A)

Rozważanie na pierwszą niedzielę Adwentu (rok A).

Proponowane tematy to:

Codziennie rozpoczynać; W oparciu o Bożą łaskę; Nawrócić się, ufni w Jego pomoc.

- Codziennie rozpoczynać;
  - W oparciu o Bożą łaskę;
  - Nawrócić się, ufni w Jego pomoc.
-

DZIŚ ROZPOCZYNAMY OKRES

Adwentu, czas oczekiwania, ponieważ wiemy, że przyjście Pana Jezusa jest blisko. Liturgia tej niedzieli zaprasza nas do rozważenia naszego życia wobec nadejścia Pana: «Wszchemogący Boże, spraw, abyśmy przez dobre uczynki przygotowali się na spotkanie przychodzącego Chrystusa, a w dniu sądu, zaliczeni do Jego wybranych, mogli posiąść królestwo niebieskie»^[1]. Całe nasze życie jest czasem oczekiwania na ten wielki dzień, w którym nadejdzie Pan Jezus, aby zaprowadzić nas do Ojca. Dlatego, jako przygotowanie na to spotkanie, mądrość Kościoła sprawia, że prosimy Boga o większe pragnienie czynienia dobra.

Święty Paweł pisze w swoim liście do Rzymian: «Teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu. Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas, niż wtedy, gdyśmy uwierzyli» (Rz 13, 11).

Bóg pozostawił nam jako spadek ten nasz świat, pragnie, abyśmy poświęcili się trosce o naszych bliskich, zachęca nas do niesienia dobra w naszym życiu i wokół nas. Któregoś dnia –nie wiemy kiedy– Pan powróci. Jaką radość przyniesiemy sercu Chrystusa, kiedy wyjdziemy na spotkanie z Nim! Do momentu kiedy nadejdzie ta chwila pragniemy być czujni, ponieważ nie znamy ani dnia, ani godziny.

Ten Adwent może być dobrą okazją, aby rozważyć te zadania, które Bóg nam powierzył i zobaczyć jak je wykonujemy. Być może, wraz z dziękczynieniem za tyle radości, zdamy sobie sprawę, że pewne sprawy zaniedbaliśmy. Dziś możemy podjąć decyzję, aby zacząć na nowo w tych kwestiach, idąc za radą, jaką często dawał święty Josemaría: «Rozpocząć na nowo? Tak, rozpocząć na nowo. Ja – wyobrażam sobie, że ty też – rozpoczynam każdego dnia, co

godzinę, za każdym razem, kiedy
czynię akt zadośćuczynienia»^[2].

«CZUWAJCIE WIĘC, BO nie wiecie, w
którym dniu Pan wasz przyjdzie» (Mt
24,42). Może nam się wydawać, że ta
przeestroga Pana Jezusa ma zbyt
mocny wydźwięk. Ale czy nie jest to
prawda? Życie jest krótkie, czas mija
bardzo szybko i może się zdarzyć, że
w związku z szalonym rytmem, w
którym wiele razy żyjemy, pozostaną
na drugim planie niektóre kluczowe
kwestie naszego życia. Pan pragnie
być z nami, abyśmy nie zapomnieli o
Nim, i dlatego woła nas raz za razem.
Zaproszenie do czuwania jest
wyrazem tego pragnienia Boga; to
sposób, żeby nas obudzić, jeśli
jesteśmy trochę zaspani. Pan Jezus
zaprasza nas do smakowania na
nowo tego co kluczowe.

«Czuwajcie». Pan wzywa nas do odnowienia naszych pragnień świętości, nawrócenia na nowo ku Bogu tego wszystkiego, co tego wymaga. To samo zaproszenie kieruje święty Paweł do Rzymian: «Przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa i nie troszczcie się zbytnio o ciało» (Rz 13, 14). Chodzi w ostateczności, o szukanie życia «nie według stylu światowego, ale według stylu ewangelicznego: kochać Boga całym naszym sercem i miłować bliźniego tak, jak Jezus go umiłował, to znaczy służąc i dając siebie w darze. Pożądliwość dóbr, chęć posiadania dóbr nie zaspokaja serca, a wręcz powoduje większy głód»^[3].

Sam Jezus daje się nam jako dar, aby osiągnąć to nowe życie. Kiedy przygotowujemy się na narodzenie Dzieciątka Jezus, możemy rozważać te prawdy. Pan pragnie napełnić nas swoją łaską. Ten czas Adwentu, czas oczekiwania, jest okazją, aby

otworzyć się na ten dar i przyjąć go z całego serca. W ten sposób ujrzy światło dzienne najlepsza wersja nas samych, najlepsze „ja” każdego z nas.

NASZE ŻYCIE JEST darem od Boga. Podczas Adwentu, czasu szczególnej łaski, Kościół wiele razy przypomina nam tę prawdę: Bóg jest wart więcej niż inne rzeczy, które dławiają, albo umniejszają miłość, rzeczy które w ostateczności powodują cierpienie i są odpychające. «W społeczeństwie, które często za dużo myśli o dobrobycie, wiara pomaga nam podnieść wzrok i odkryć prawdziwy wymiar własnego życia. Jeśli niesiemy Ewangelię, nasze przejście przez świat będzie płodne»^[4].
Podnieść wzrok; na nowo odkryć prawdziwy wymiar naszego życia; pozostawić ślad i być płodnym na wszystkich naszych ziemskich

drogach. To może być dobry plan na Adwent.

Nawrócenie jest przede wszystkim łaską: jest światłem, aby widzieć i siłą, aby chcieć. Pragniemy wpatrywać się w Boskie oblicze, aby Bóg nas zbawił. Wiemy, że nasze ograniczenia nie determinują nas, i że z kolei naszym oparciem jest nieskończona moc Boża. Panie, składamy w Tobie naszą ufność. Chcemy to wyrazić, ponieważ Bóg całkowicie szanuje naszą wolność i czeka, aż pozwolimy uczestniczyć Mu w naszym życiu. Jeśli Go o to poprosimy, jeśli złożymy w Jego ręce najtrudniejsze zadania i zaangażujemy się w wykonanie tych zadań, które znajdują się w ramach naszych możliwości, mamy pewność, że On udzieli nam swojego światła i swojej siły.

Wiedząc kim jest Pan Bóg i znając Jego wezwanie, abyśmy czuwali,

chcemy podtrzymać tę postawę miłości, także wtedy, kiedy zmęczenie jest obecne w naszym życiu. Liczymy na obecność Maryi: ona potrafiła czujnie przeżywać oczekiwanie na narodzenie Dzieciątka i będzie potrafiła sprawić, że będziemy czujni i radośni, rozpoczynając na nowo za każdym razem, kiedy będzie to konieczne, aż do przyjścia naszego Pana, Jezusa Chrystusa.

---

[1] *Mszał Rzymski*, Modlitwa Kolekta 1 niedzieli Adwentu.

[2] Św. Josemaría, *W dialogu z Panem*, Homilia „Dziś dobry dzień, żebyśmy zaczęli na nowo”.

[3] Franciszek, *Anioł Pański*, 4 sierpnia 2019 r.

^[4] Fernando Ocariz, *Luz para ver, fuerza para querer* [Światło aby widzieć, siła, aby chcieć], ABC, 18 września 2018 r.

---

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-1-niedziela-adwentu-rok-a/> (02-04-2026)